

ΤΟ ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΩΝ ΓΛΥΚΩΝ ΝΕΡΩΝ

(με αφορμή το έγκλημα που σοκάρισε το πανελλήνιο)
του Χρίστου Μπελλέ

«Πολλά τα δεινά κ' ουδέν ανθρώπου δεινότερον πέλει» («Δεν υπάρχει μεγαλύτερο θερίο από τον άνθρωπο»), κατά το Σοφοκλή και «Homo hominī iurus» («Λύκος ο άνθρωπος για τον άνθρωπο»), κατά το Λατίνο κωμωδιογράφο, Πλαύτο... Αυτή είναι η μια πλευρά, η σκοτεινή, του ανθρώπινου φεγγαριού, από καταβολής κόσμου, από καταβολής ανθρώπου (αδελφοκτονία Κάιν-Άβελ).

Υπάρχει, όμως, και η φωτεινή πλευρά, εκείνη που ευαγγελίζεται ο Πρωτομάστορας: «ποιήσωμεν άνθρωπον κατ' εικόνα ημετέραν και καθ' ομοίωσιν», καθώς και αυτή του μεγάλου θεατρικού συγγραφέα, Θόρτον Ουάιλτερ, που υποστηρίζει πως: «Κάθε παιδί που γεννιέται, είναι μια προσπάθεια της φύσης να φτιάξει ένα τέλειο πλάσμα».

Κοντολογίς, μέχρι την τελευταία ρανίδα της ζωής του ο άνθρωπος εμπεριέχει εντός του δύο αδυσώπητες και λυσσαλέα αντιμαχόμενες ειμαρμένες: το Θεό και το Διάβολο. Ο νικητής θα ορίσει, θα καθορίσει και θα στιγματίσει τη ζωή μας...

Αλήθεια, υπάρχει οδός σωτηρίας του ανθρώπου; Βεβαίως, και μάλιστα Βασιλική οδός σωτηρίας, που δεν είναι άλλη πέρα από την Παιδεία, που αποτελεί την ηθική και πνευματική αγωγή του ανθρώπου. Ο Οδυσσεάς Ελύτης το υποστηρίζει με άλλα λόγια, αφού και η Τέχνη αποτελεί Παιδεία: «Η Ποίηση έγινε για να διορθώσει τα λάθη του Θεού ή εάν όχι, τότε για να δείχνει πόσο λανθασμένα εμείς συλλάβαμε τη δωρεά Του»... Ο ανηλεής Γυναικοκτόνος-Συζυγοκτόνος, χάριν παραδείγματος, είχε νοσηματοδοτήσει, μεταξύ άλλων, κατά το δοκούν τη ζωή του, τον τρόπο που αντιλαμβανόταν την ύπαρξή του, καθώς και την έννοια του «ιδιοκτησιακού» και «κτητικού» έναντι της Γυναίκας και Συζύγου.

Αυτά... σαν λυτρωτικό αλεξιφάρμακο στα λυγρά σύγνεφα του Ενεστώτα Χρόνου...που μας «σφάζει» ανελέητα, μαζί με την ευχή το Φως να καταπαλεύει το Έρεβος...

